

ringsvildfarelser, men den kan formentlig også anvendes på motivvildfarelser.

Arveloven indeholder ikke regler om bristende forudsætninger, dvs. om tilsidesættelse eller ændring af en testamentarisk bestemmelse, fordi forholdene efter testamentets oprettelse har ændret sig. Gennem teori og retspraksis er der imidlertid dannet en generel grundsætning herom. Grundsætningen indebærer, at en testamentarisk bestemmelse er uvirksom, hvis forholdene efter testamentets oprettelse har ændret sig i forhold til testators forventninger på en sådan måde, at det må antages, at testator med kendskab til udviklingen ville have tilbagekaldt bestemmelsen, hvis testator havde været opmærksom på spørgsmålet og foranlediget til at tage stilling til dette. Ville testator nok have truffet den testamentariske bestemmelse, men med et andet indhold, og kan det med rimelig høj grad af sikkerhed fastslås, hvad dette indhold ville gå ud på, omtydes den testamentariske bestemmelse ved korrigerende fortolkning til dette. Når et testamente tilsidesættes eller ændres på grund af bristende forudsætninger, sker det kun efter anmodning fra en, der vil arve, hvis testamentet falder. Bevisbyrden for, at testators forudsætninger for oprettelsen af den testamentariske disposition er bristede, påhviler den, der påberåber sig bristende forudsætninger.

Efter § 54 er en testamentarisk bestemmelse, der går ud på en anvendelse eller tilintetgørelse af efterlædsenskaber, som åbenbart savner fornuftig mening, ugyldig. I modsætning til arvelovens øvrige ugyldighedsregler påses denne regels overholdelse umiddelbart af skifteretten.

Der henvises til betænkningen s. 231-238.

13.1.2. Ugyldighedsvirkningen

Efter arvelovens § 55 kan indsigelse rejses af enhver, som vil arve, hvis testamentet erklæres ugyldigt. Arvelovens hovedregel om ugyldighedsvirkningen indebærer således, at den testamentariske bestemmelse er anfægtelig. Er der ingen, der gør indsigelse mod en ugyldig testamentarisk bestemmelse, vil den således blive lagt til grund under skiftet. Hvis en indsigelse om ugyldighed tages til følge, er den testamentariske bestemmelse ugyldig både i forhold til den arving, der har gjort indsigelsen gældende, og i relation til andre arvinger.

Der henvises til betænkningen s. 238.

13.1.3. Bevisregler for testamenter

I arvelovens § 56 bestemmes det, at notarens attestation på et testamente anses som bevis for de forhold, der er omfattet af attestationen, medmindre særlige omstændigheder giver grund til at betvivle påteg-

ningens rigtighed. Den, der gør indsigelse mod testamenteret, har bevisbyrden for attestationens urigtighed, og der kræves i praksis et ret stærkt bevis for, at attestationen ikke kan lægges til grund.

Indsigelser mod vidnetestamenter reguleres af § 57. Denne bestemmelse knytter sig til reglerne om skriftlige vidnetestamenter i § 40 og §§ 42-43. Det fremgår af stk. 1, at den, der er begunstiget i testamentet, har bevisbyrden for testamentets rigtighed. Bevisbyrden kan blandt andet løftes ved førelse af testamentsvidnerne. Vidneforklaringerne vil således i almindelighed være afgørende for, om testamentet kan lægges til grund. Har vidnerne i deres påtegning attesteret, at formkravene i § 42 er overholdt, skal dette anses for godtgjort, medmindre særlige omstændigheder giver grund til at betvivle påtegningens rigtighed, jf. § 57, stk. 2. En indsigelse om, at forskrifterne i § 42 ikke er opfyldt, må bevises af den, der rejser indsigelsen.

13.2. Arvelovsudvalgets overvejelser

13.2.1. Bevisregler for testamenter

Udvalget foreslår ingen ændringer i beviskraften af notarens påtegning i forhold til den gældende arvelovs § 56. Det indebærer, at notarens påtegning på testamentet skal anses som bevis for de forhold, der er omfattet af attestationen, medmindre særlige omstændigheder giver grund til at betvivle påtegningens rigtighed. Om indholdet af notarens påtegning henvises til pkt. 12.2.2.

Udvalgets forslag om adgang til oprettelse af et midlertidigt testamente for en advokat, jf. pkt. 12.2.3., nødvendiggør en fastlæggelse af bevisværdien af advokatens påtegning på testamentet. Udvalget foreslår, at beviskraften af advokatens attestation – bortset fra påtegningen om testators evne til at handle fornuftmæssigt – skal svare til beviskraften af en attestation foretaget af notaren. Hvis der rejses indsigelse mod et midlertidigt testamente oprettet for en advokat, skal den, der vil påberåbe sig testamentet, godtgøre, at testamentet er gyldigt oprettet. Dette svarer til retstilstanden efter den gældende arvelovs § 57 om vidnetestamenter.

Med forslaget om ophævelse af formkravene til oprettelse af nødtestamenter, jf. pkt. 12.2.4., er der også behov for at fastlægge, hvornår et nødtestamente må anses for ugyldigt. Udvalget foreslår, at et nødtestamente skal være ugyldigt, hvis det ikke kan anses for sikkert, at testamentet er udtryk for testators beslutning og oprettet af denne, eller det må antages, at testator ikke var i stand til fornuftmæssigt at oprette testamentet. Den, der vil gøre gældende, at nødtestamentet er ugyldigt, skal godtgøre dette. Der bør ikke